

cestovní

hořečka

Cestovní rubrika: Kodaň

Adéla Axmannová

Přemýšlela jsem, o kterém městě bych tentokrát do časopisu napsala. Vždy píšu o městech, která mě zaujala, která se mi líbí, nebo která bych chtěla, co nejdříve navštívit. Tentokrát jsem vybrala Kodaň, protože mě Skandinávie fascinuje.

Kodaň je hlavní a zároveň největší město Dánska. Žije zde 530 902 obyvatel, tedy pokud počítáme celou aglomeraci, tak je číslo poněkud vyšší - 1 181 239 obyvatel. Město leží na pobřeží ostrova Sjælland a částečně na ostrově Amager. Podnebí v Kodani je mírné, často je zde spíše chladno, než teplo. Milovníci koupaček u moře si zde asi moc neužijí. Počasí je však proměnlivé a nikdy nevíte, co vás čeká.

Dánsko a především Kodaň je velmi krásné místo. Určitě stojí za to ho navštívit. Pokud ale neholdujete chladnějšímu počasí nebo velkému počtu památek, v příštím čísle se konečně podíváme i na nějaké mořské letovisko.

Hlavou státu je královna Markéta II. Vystudovala spoustu oborů a lidé k ní vzhlíží jako k nejinteligentnější

královně současnosti. Odmítá použít telefon nebo také internet a vykouří minimálně šedesát cigaret denně. I tak má u všech velký respekt.

Kodaň je město unikátních památek s překrásnou atmosférou a stoprocentně má co nabídnout. Navštívit můžete třeba Národní dánské muzeum, sochu Malé mořské víly, překrásný přístav Nyhavn, observatoř a kostel Rundetaarn, překrásný a udržovaný park Valby, Národní dánskou galerii, Královské dánské divadlo a pro menší i větší je tu největší Zábavný park nebo Legoland. Pokud vás Kodaň přestane bavit, můžete se téměř skokem dostat do Švédska.

Evropský den jazyků

Petr Hudec

Když člověk přišel v pátek 23. 9. do školy, tak ihned u vchodu mu zavonělo něco do nosu. Byla to vůně muffinů, sušenek a jablkového koláče zvaného Apple Pie. A on se ptá proč? Na naší škole se totiž slavil den jazyků a tento rok měl takovou podobu, že žáci napekli, navařili něco typického pro nějakou evropskou zemi. Ochutnávka těchto pochoutek probíhala 3. vyučovací hodinu, a pokud vím, tak reakce na to byly pozitivní, protože každý, kdo pekl, jen ochutnával, co upekl ten druhý a které sušenky jsou nejlepší, a který výrobek se nedá vůbec konzumovat (ale tento případ podle mě nenastal), protože všechny výrobky byly výborné a já ze svého místa smekám všem, kdo pekli, vařili, smažili,..... protože já, když pečou, tak je to dle přísloví, že když dva dělají totéž, není to vždy totéž. Dále náš den jazyků pokračoval tak, že všichni žáci ze školy vytvořili doma různé kvízy, křížovky a že nám to dalo zabrat, protože zjistit, že

ESSUOH FO TNMERAPLIA je vlastně Houses of Parliament to mi dalo hodně času. Kvízy byly dobré a nejlepší bylo na tom to, že jsme mohli užídat, co vlastně zbylo z občerstvení, které jsme degustovali už 3. hodinu, takže bylo i co do žaludku. Poslední hodinu nevím, co dělaly ostatní ročníky, ale my u nás jsme počítali, kolikati jazyky se u nás hovoří a řeknu vám, že číslo není nijak malé, protože v celé Evropě se hovoří asi 40 jazyky + když připočítáme, že každý jazyk má své dialekty, tak vyjde úžasné číslo. Já si myslím, že akce se vydařila a dala nám něco vzdělávacího. Mně osobně se akce líbila.

Rozhovor s Mgr. Martinou Doležilkovou

Adéla Axmannová

Učitelé mohou být občas vnímáni jako naši nepřátelé. Někteří možná jsou, někteří ale naopak ne. V této rubrice vám zkusím přiblížit, že i oni byli dříve jako my. Možná v některých věcech ještě stále jsou. Na naší škole máme hned několik adeptů pro tento rozhovor. Tentokrát a hned na poprvé tu máme rozhovor s Mgr. Doležilkovou. Když jsem paní učitelku Doležilkovou poprosila o rozhovor, byla na mě hned od začátku milá a okamžitě souhlasila. Protože ji máme prvním rokem, tak jsem ji ještě nestačila víc poznat, a proto jsem na ni měla neutrální názor. Na začátku rozhovoru jsem si jeden názor začala hned vytvářet. Byla milá a upovídaná, za což jsem moc ráda.

1. Chtěla jste být vždy učitelkou? Jestli ano, tak proč?

- Učitelkou jsem chtěla být už od dětství. Učitelkou byla máma i teta. Po střední škole jsem nastoupila na vysokou školu, která mě odradila a přerušila jsem ji. Zpětně jsem se k ní potom vrátila. Mgr. Doležilková po přerušení vystudovala ještě aplikovanou ekonomii, polskou filologii a než se vrátila k pedagogickému studiu, tak se stačila na 3/4 roku podívat i do Irska. Obdivuju ji za to, že měla tolik motivace ke studiu vysokých škol. Taky to podle toho vypadá. Působí na mě opravdu inteligentně.

2. Vysněné povolání v dětství?

- Samozřejmě jsem měla sny, jako všechny holčičky. Chtěla jsem být baletkou, zpěvačkou, herečkou a později i učitelkou. Hrála jsem si na školu s mladší sestřenicí, takže jí nezbylo nic jiného, než být mou žačkou.

3. Co vás na učitelství baví? A co naopak ne?

- Doufám v to, že motivuji studenty. Chtěla bych jim dát motivaci k dalšímu studiu, protože je spousta učitelů občas odradí a taky je chci připravit na to, co je čeká v životě. Nelíbí se mi, když učitelé studenty stresují a nerada dávám pětky. Učitel by měl změnit jejich postoj, názor k životu a být spravedlivý.

4. Nejméně oblíbený předmět ve škole? Nejvíce oblíbený předmět?

- Neměla jsem ráda matematiku a nejvíce jsem měla ráda český jazyk, cizí jazyky a dějepis. Po těchto slovech jsem se v Mgr. Doležilkové viděla. Myslím si, že spousta z nás na této škole.

5. Jaký by měl být podle vás správný učitel?

- Správný učitel by měl být spravedlivý, pozitivní, pravdomluvný, měl by studentům pomoc vytvořit si správný žebříček hodnot a měl by jim předávat také něco z praxe.

6. Koníčky ve volném čase?

- Ráda čtu, například historické knihy o 2. světové válce a s tím souvisí i sledování dokumentů na tohle téma. Ráda chodím do fitka, vařím, pečů, sleduju filmy, chodím do kina a ze všeho nejvíc mám ráda zvířata.

Dozvěděla jsem se také, že Mgr. Doležilková navštěvuje psí útulek a relaxuje u venčení psů. Tohle gesto je mimořádně pěkné.

7. Nejoblíbenější jídlo?

- Moje nejoblíbenější jídlo je kačena se zelím a s knedlíky od babičky.

8. Vzpomínáte ráda na střední školu? Jaká jste byla studentka?

- Byla jsem hrozná studentka. Procházela jsem s odřenýma ušima a tatínek mě za to často trestal. Byla jsem darebačka a na střední školu vzpomínám s úsměvem.

9. Kde se vidíte tak za 10 let?

- 10 let je krátká, ale zároveň i dlouhá doba. Vidím se někde u moře, ve staré, ale pěkné, kamenné a malé vilce na pláži a vlastnila bych útulek nebo restauraci. Ale to možná až tak v nějakých 50 nebo 60 letech.

10. Kdybyste nebyla učitelkou, čím byste asi byla?

- Veterinářkou.

11. Předtím jste zmiňovala váš pobyt v Irsku. Jaké to tam bylo?

- V Irsku je krásná příroda, nádherné farmy, palmy u domů, vilky. Iři jsou přátelští a často pijí pivo v těch svých hospodách. Přesně tito také ještě umí starou Irštinu, která mě zaujala, ale byla těžká.

Studovat v Dublinu bych, ale nechtěla, je to na mě stejně velké a moc hektické jako Praha. I když ráda cestuji, nesnáším přelidněnost a nebo špinavá metra.

12. Říkala jste, že ráda cestujete. Kde se vám líbilo nejvíce a kde nejméně?

Nejvíce se mi líbilo v Londýně, mám tam bratra. Zaujaly mě tam jejich parky se zvířaty (labutě) a také jejich krásné památky. Nejméně se mi líbilo v Řecku, kde mě potkala nepříjemná zkušenost a taky imigranti v hlavním městě.

Máme ve škole T(t)alent

Jitka Machová

Na úterní odpoledne 18. října mě Jakub Héža (2. A) pozval na slavnostní předání cen pro Talent Olomouckého kraje za rok 2016 i vystrojila jsem se do svátečního a vydala se do deštivého počasí. Jakub s rodiči už čekali v sále Pegasus Regionálního centra Olomouc a téměř přesně ve dvě hodiny vystoupil moderátor, aby nás uvítal a zahájil celou akci. Děti ze základních škol v první půli programu svižně běhaly pro ocenění, a tak jsme se i my dočkali prvního vrcholu celého rituálu – ocenění pro studenty středních škol ve sportovním oboru. Jakub tu získal třetí místo a na podiu byl nepřehlédnutelný (jako ostatně všude, kde se ocitne). Pro neznalé připomínám, že Jakub se na vrcholové úrovni věnuje atletice, jeho disciplínou je vrh koulí, sklízí úspěchy na republikových i mezinárodních závodech. Ocenění si ještě převzali nominovaní z jiných oborů (přírodovědný, technický, humanitní, umělecký) a zástupci nejúspěšnějších škol, pak přišlo druhé vyvrcholení odpoledne – bohatý raut. Krásné i chutné pohoštění poměrně rychle mizelo z táců a mís, protože studentům, rodičům i učitelům ze všeho toho napětí a důstojnosti notně vyhládlo. Teď už zbývá jen pěkný pocit z toho, že máme ve škole studenta, který se ve svém oboru vypracoval velmi vysoko a přitom mu úspěch nezamotal hlavu.

Milí studenti,

v tomto světlíku se v krátkých úryvcích dočtete, co zajímavého potkalo naše letošní prvňáčky na adaptačním kurzu – rozhodně se nenudili. Boom slohových prací, které tvoří podstatnou část této rubriky, přijde až v následujících měsících, tak jsem netradičně přidala ještě něco z umělecké tvůrčí dílny studenta 2. ročníku Dama Hoanga – oč jde přesně, nevím sama, ale byla by škoda to vyhodit do koše. Ráda bych poděkovala Monice Pavlové ze současné 4. A za spolupráci na tvorbě časopisu v minulém školním roce, letos se připravuje k maturitě a nemá už dost času na náš projekt. V tomto čísle se jaký nový grafik Cestovní horečky představuje Filip Peřina ze 2. A, držme mu palce, ať se mu jeho práce daří.

Adaptační kurz aneb Co tě nezabije, to tě posílí

Adéla Vlčková

Na tento adaptační kurz budu vzpomínat velmi dlouho, díky skvělým hrám, například záchranná mise před masožravými a agresivními rostlinami, ta se mi líbila nejvíc. Nebo hledání lístečků ve tmě kolem Lovecké chaty. Adaptační kurz mi celkově pomohl, abych se otevřela svým spolužákům, a dokonce jsem si díky tomu našla bezva kamarádku. Instruktoři na mě byli milí, ale někteří takové štěstí neměli, potulovali se někde daleko od chaty a hned je instruktoři kárali...

Jakub Zinrák

Nelíbila se mi trapná pohybová hra večer, stejně tak ranní chození i blátem a pískem, dále pak ušlo celé odpoledne, kdy jsme hráli na život a velice se mi líbil večerní čajový program, pobyt proběhl docela dobře.

Tereza Gazdová

Cestou na adaptační kurz jsme museli vylézt na věž a vyfotit se. Poté jsme museli žebrot peníze na autobus do Horky nad Moravou. Peníze jsme sehnali celkem rychle, nějaký kluk nám dal dokonce 2 eura... Ráno nás probudili, zavázali nám oči a vodili nás venku asi hodinu. Kolem oběda jsme už jeli domů. Trochu mě mrzí, že jsme tam nemohli být déle.

Sára Berkyová

...Na večeri byly špagety a naší úkolem bylo se ve dvojici krmit. Bylo to zábavné. Hry se mi nelíbily úplně všechny, ale byly hlavně na to, abychom se poznali, Byla tam hra k zamyšlení o životě. Začali jsme na 0 – 10 letech a na každých 10 let navíc jsme si vybírali 2 lístečky (rodina, zábava, práce...), které se nejvíc hodí. Během té hry nás mohla postihnout různá onemocnění a zranění...

Kristýna Štěpánová

Celkově hry mě tam bavily, ale když jsme hráli poslední hru ráno před odjezdem, tak mě to trochu naštválo, když nás tam tahaly bažinama... A co jsem si odnesla?... Promrzlé nohy a zničené boty. Jinak to tam nebylo tak špatné, ale asi bych si to už zopakovat nechtěla. Když jsme odjížděli, tak jsem jen myslela na to, až si doma lehnu do postele.

Katka Mičková

Samotné hry našťěstí nebyly fyzicky náročné, ale budíček v 6:45 a mít hned po probuzení hodinu zavázané oči, brodit se bahnem a válet sudy v mokré trávě nebylo nic příjemného. Kromě tady té hry byl adapták super.

Katka Bíla

Mě osobně nejvíce zaujala hra Labyrint života a ráj srdce. Ve hře šlo o to, abychom si vyzkoušeli žít celý náš život v 8 dekadách. Každá dekáda započala tím, že jsme zavřeli oči a zapřemýšleli, co je pro nás u každé určité dekády důležité. Pro někoho to byla rodina a přátelství, pro jiné zase zábava. Zazněla siréna a my se rozprchli do různých koutů chaty a zažili svoji dekádu. V pozdější době na nás osud a černý anděl začali posílat neštěstí. Někdo onemocněl, někomu umřela žena, ale hlavně postupně začali lidé umírat. Já se dožila 60 let a všech 60 jsme si moc užila.

Tomáš Horák

Ovšem úplně ta nejlepší věc byl závěr toho prvního dne, kdy jsme vyšli ven do tmy a po krátké chvíli s nad námi rozzářil ohňostroj jako uvítání do 1. Ročníku na téhle škole. To je něco, na co budu určitě ještě dlouho rád vzpomínat.

Marie Rašková

Když jsme vyšli z pokoje, všem nám zavázali oči a vzali nás do tělocvičny. Po chvílce naprostého ticha nám pustili záznam, že naše planeta byla napadena rostlinami, a proto všichni oslepli.

Bára Mikuličková

Zato úkol, co jsme měli splnit jako další, byl doslova hrozný. Museli si nějak vydělat každý 14 Kč na bus. Mně to bylo dost nepříjemné, jelikož jsem musela chodit za kolemjdoucími a v podstatě žebrot. Někteří mou situaci chápali, naopak jiní až tak nadšení nebyli. Byla to velmi zajímavá zkušenost. Ironií je, že den před adaptačním kurzem se mě nějaký pán ptal, jestli mu nepůjčím 9 Kč na autobus domů a já odmítla. Že by karma vážně existovala?

Kateřina Chmelařová

Po tom jednom dni, i jen po těch pár hodinách, se z nás stal super kolektiv. Začali jsme opravdu působit jako třída, i když jsme se znali pouhých pár hodin. Adaptační kurz byl velice dobrý nápad a opravdu se povedl. Jsem ráda, že mám ve třídě tak super lidi, se kterými budu trávit ještě další 4 roky mého života.

Práce Dama Hoanga z 2.A.

Cesta do Švýcar

Žaneta Spurná

Exkurze začala u bývalého letadla, nyní u divadla Tramtárie. Po noční cestě jsme přijeli na naši první zastávku, kterou byly Rýnské vodopády. Tyto mohutné vodopády obdivovali jak žáci, tak učitelé a naši hosté. Úchvatná vyhlídková trasa procházela i těsně u vody. Další zastávka má velký význam pro Česko, protože zde byl upálen jeden významný člověk - tedy Kostnice. Po procházce městem jsme navštívili Münster, neboli dóm, kde byl Jan Hus souzen při kostnickém koncilu. Po částečném vyprazdnění některých peněženek za suvenýry jsme pokračovali na další krátkou zastávku v Luzernu, což je městečko s historickým centrem a nádherným starým mostem. Večer jsme dojeli do menšího údolíčka u Ženevského jezera a naskytla se nám úžasná panoramata. Hory, jezero, které vypadalo jako moře, nádherně udržovaná městečka na kopcích kolem jezera. No prostě nádhera. Po příjezdu na ubytování jsme dostali čas na vybalení potřebných věcí, poté se společně najedli výborných špaget a šli jsme spát, protože nás čekalo brzké vstávání a nová dobrodružství. Snídaně byla na způsob švédských stolů, takže si každý vybral to, co měl rád. Po snídani jsme si rozdali svačinky a oběd na cestu. Jako první jsme jeli do sýrárny Gruyere. Prohlídka se mi moc líbila a potěšilo mě, že výklad jsme měli na nahrávce v češtině. Po prohlídce sýrárny jsme si dali rozchod v nedalekém historickém městečku Gruyere. Mohli jsme si zaplatit i prohlídku hradu. Já tam sice nebyla, ale myslím, že to nemuselo být špatné. Další v plánu byla prohlídka čokoládovny Cailler. Měli tam nádherně udělanou prohlídku, byly tam místnosti, kde jste zjistili, jak se vlastně čokoláda objevila, jak se rozšířila do dalších zemí a jak se dostala do normálních domácností. Poté jsme prošli kolem opravdové výroby. Měli tam ochutnávku, čokoláda byla výborná, ale bylo toho na ochutnání až moc. Možná se zdá, že jsme toho za jeden den stihli moc, ale to není vše. Po cestě na ubytování jsme se ještě na chvíli zastavili ve městě Montreux. Tam byl další rozchod po nábřeží, které vypadalo jako v nějaké riviéře. Nádherně čistá voda, palmy, květiny a suvenýry. Připadala jsem si jako u moře a vzhledem k tomu, jak je Ženevské jezero velké, to tak i vypadalo. Dále jsme už jen dojeli na ubytování, snědli jsme skvělé kuře, které nám paní kuchařka uvařila, a opět jsme ulehli do postelí, protože jsme brzo ráno vstávali. Chvilí před spaním a chvilí po snídani jsme dostali, abychom si sbalili všechny naše věci a vyklidili chatu. Když jsme všechno uklidili a všechny naše věci naskládali do kufru, jeli jsme na naši poslední výpravu do hor, konkrétně do Zermattu. Po krátké jízdě vlakem do Zermattu jsme se rozdělili na dvě skupiny. Na ty, kteří půjdou k propasti a na ty kteří pojedou na horu Gornegrat zubačkou. Já jsem jela zubačkou a stálo to za to. Už cestou nahoru, jsme viděli nejkrásnější horu Švýcarských alp - Matterhorn. Musím přiznat, že Matterhorn je opravdu nejkrásnější hora. Ať jsem ho fotila z kterékoliv strany, byl krásný. Když jsme pak byli na Gornegratu a viděli jsme okolo ty zasněžené hory a ten Matterhorn, můj foťák už se nezastavil. Když jsme z vrcholku Gornegratu nafotili dost fotek, sjeli jsme o jednu zastávku níže a k další zastávce jsme šli pěšky. Po cestě jsme viděli jezírko, ve kterém se nedaleký Matterhorn odrážel na hladině a mohla jsem na tom výhledu oči nechat. Dalo by se říct, že zde téměř končí naše cesta. Sjeli jsme zubačkou, dojeli vlakem do vedlejšího města, sedli do autobusu a vyrazili jsme na cestu domů. Po cestě nás páni řidiči ještě vezli kolem nejvyšších a dalších „nejkrásnějších“ hor v Alpách. Možná se to zdá jako projížďka na kole, ale Švýcarské passy jsou samá zatáčka a propast. Naši páni řidiči měli ovšem dost zkušeností a pevných nervů na to, aby nás v pořádku přes tyto zrádné zatáčky dostali. Zbytek cesty byl klidný a návrat domů, i přes krásu Švýcarska, vítaný. Jak se říká: „Všude dobře, doma nejlépe.“ Tím ale nechci říct, že by se mi to nelíbilo. Byl to úžasný, nádherný a nezapomenutelný zážitek a já se těším, až budu moct prožít další zážitky na cestách.

Marta Matějčková

Když se řekne Švýcarsko, většině lidí se nejspíš vybaví čokoláda, hodinky, hory, jezera nebo třeba švýcarský nožik. Pro mě osobně k tomuto seznamu patří také scéna z filmového Sherlocka Holmese, ve které se Mycroft zmiňuje o jisté příšerné mírové konferenci, „mezi dvěma národy, které nebudu jmenovat, ale mluví se v nich **francouzsky a německy**“ která se má odehrát u Reichenbašských vodopádů právě ve Švýcarsku. Shodou okolností první zastávkou na naší cestě Švýcarskem byly také vodopády. Nebyly to však vodopády Reichenbašské, ale Rýnské...

Den první

Rýnské vodopády jsou, co se vodnatosti týče největší v Evropě. Průměrný průtok vody je 475m³/s. Vodopády 150 m široké a 23 m vysoké. Co se osobního zážitku týče, řekla bych, že je to jedna z těch věcí o kterých se nedá psát, ale musí se vidět. Kostnice (Konstanz). Prohlídku města začínáme u domu Jana Husa, u kterého se však zastavujeme jen na opravdu krátkou chvíli, a pokračujeme dále ulicí, kolem radnice ozdobené freskami v renesančním stylu s výjevy z historie města, na náměstí **Marktstätte v historickém centru starého města, kde nám paní ředitelka vypráví něco málo k historii města a Císařské kašně stojící právě na náměstí, poté pokračujeme dále přes náměstí, podchodem pod železniční tratí (ozdobeným, podle mého názoru, opravdu krásnými graffiti), na nábřeží Bodamského jezera a dál po molu k novodobému symbolu města, soše Imperii. Devítimetrová socha stojící na otočném podstavci, kterou roku 1993 vystavěl Peter Lenk, slouží jako ‚pomník‘ všech prostitutek, které se během koncilu v 15. století v Kostnici nacházely – registrovaných jich v té době bylo ve městě na 800. Socha je vytvořena na motivy povídky francouzského spisovatele Honoré de Balzac - La Belle Impéria. Po chvíli se obracíme a po molu se vracíme zpátky, čeká nás krátká zastávka u budovy koncilu, po níž se vydáme k naší poslední zastávce Dómu naší milé paní – Münster **Unserer Lieben Frau**. První zmínka o kostele v Kostnici zasvěcenému Panně Marii pochází z roku 615. V letech 1414 až 1418 byl tento kostel dějištěm **zasedání koncilu**, který řešil nepořádky v církvi a především papežské schizma. Svě učení zde obhajoval český kněz a reformátor **Jan Hus**. Byl však umlčen a odsouzen k smrti upálením. V zasedání koncilu to byla jen epizoda, ale důsledkem téhle epizody bylo, že se všemocná církev po mnoha porážkách křížových výprav do Čech musela sklonit před stoupenci Husova učení. Po krátké prohlídce nás čekal rozchod a po něm návrat k autobusu a cesta do Luzernu, kde jsme se od paní ředitelky opět dozvěděli něco z historie, prošli jsme se po kapličkovém mostě – nejstarším dřevěném mostě v Evropě a vyrazili jsme směrem na ubytování.**

Den druhý

Druhý den jsme zahájili exkurzi sýrárny ‚Gruyères‘, kterou nás provedla jistá kráva jménem Třešinka, ta z prohlídky udělala nezapomenutelný zážitek. Po návštěvě sýrárny jsme se vydali nahoru do města se zámek, kde jsme dostali dvouhodinový rozchod. Gruyères leží v srdci fribourského podhůří Alp. Zdejší zámek, který patří k nejkrásnějším ve Švýcarsku, svou výškou (830m. n. m) působivě dominuje celému středověkému městečku. Název Gruyères je zřejmě odvozen od erbovního znaku jeřába (francouzsky grue). Jako další nás čekala (velice originální) prohlídka čokoládovny ‚Cailler‘ s ochutnávkou na konci a návštěvou prodejny, kde většina z nás nechala velkou část svého kapesného – někteří víc než jiní (že ano Míšo?). A na závěr druhého dne nás čekala ještě zastávka v Montreux a rozchod na riviéře, na níž se nachází socha Freddie Mercuryho a muzeum skupiny Queen.

Den třetí

Tak máme sbaleno, jsme po snídani a vyrážíme (autobusem) do hor, směrem k naší úplně poslední zastávce ve Švýcarsku – Matterhorn. Nejdřív ale do Zermattu, kde se pomalu rozdělujeme na dvě skupiny, jedna skupina vyráží pěšky k propasti a druhá zubačkou nahoru k výhledu na Matterhorn, kde proběhla spousta fotografování, a po nějaké chvíli vyrážíme pěšky o dvě zastávky níž, znovu nasedáme na zubačku a sjíždíme zpátky dolů. O čtvrt na pět máme sraz zpátky u autobusu a přes Alpy míříme domů.

Bára Seidlerová

Na Švýcarsku se mi nejvíce líbila čokoládovna. Expozice historie čokolády byla naprosto skvělá, stejně tak jako závěrečná ochutnávka, která snad byla ještě lepší. Též občůdek s čokoládovými dobrotami vypadal víc než lákavě a doufám, že sacher ze švýcarské čokolády bude chutnat minimálně stejně dobře, jako švýcarská čokoláda samotná.

Míša Kaiserová

Mě ve Švýcarsku nejvíc braly ty výhledy a to nejsem žádný přírodní člověk, co by si v tomhle liboval. Jenže tady jsem nemohla odolat ani já. Tráva je krásně zelená, kravičky bučí a cinkají těmi zvonečky. Okolo vlastně jen hory a uprostřed toho všeho malý domek a v něm někdo komu tohle všechno hrozně závidím.

Však ze všeho nejlepší na Švýcarsku je to, že člověk žasne i v městech. Moct si koupit hodinky za dvacet tisíc, dát si kafe v luxusní kavárně a potom se vydat do svého domku v horách. A přesně tak to má být.

